

[Thisted Knudsen.]

har ikke følt sig foranlediget til at foretage noget. Nu er den højtærede justitsminister så flittig til at citere finansministeriet; det er der ikke noget at sige til, man skal bevare skindet på næsen, det er menneskeligt. Men spørgsmålet om revisionen af disse kasser er jo en gammel sag. Disse politikasser har oparbejdet en formue på 10 mill. kr. og havde sidste regnskabsår en indtægt på 3 mill. kr. Det er dog ikke pebernødder eller småskillinger, det her drejer sig om, selv om vi er vant til at regne med milliardbeløb, men det er altså betragtelige beløb. Justitsministeriet har jo en dobbeltstilling, og jeg forstod, at den højtærede justitsminister fra denne talerstol forsvarede, at justitsministeriet var kommet til at spille en dobbeltrolle. Det kan ikke bestrides, at over for disse store midler er justitsministeriet den øverste forvalter — det er der måske ikke noget at sige til, for der er ikke andre til det — men samtidig er justitsministeriet jo revisor med hensyn til disse midler; det kommer vi ikke uden om.

Nu ved jeg vel, at justitsministeriet siger, at de udgifter, som politimestre og politidirektøren afholder på en lang række områder, er af en sådan beskaffenhed, at den eneste myndighed, der er i stand til at kontrollere, om disse udgifter er rigtige, faktisk er justitsministeriet. Nu vel, det kan man bøje sig for, men det fører ikke til det slutsynspunkt, at dermed skal revisionen også ligge hos justitsministeriet. Det er jo heller ikke finansministeriets opfattelse. Det er ej heller statsrevisorernes opfattelse, tværtimod. Jeg har erkendt, at der er mange hensyn at tage, når det drejer sig om politikasserne. Jeg mener også, at disse hensyn rent praktisk skal tages, men at man alligevel kan frigøre justitsministeriet for at spille den dobbeltrolle. Man kan nu engang ikke tjene to herrer. Det er ikke rigtigt inden for den offentlige forvaltning, og det er det eneste sted inden for den offentlige forvaltning, hvor noget sådant finder sted, uden at det i virkeligheden er nødvendigt. Jeg mener, at vi i folkestyret tit ville stå meget stærkere og større, hvis man turde erkende fejl blankt og åbent, og i denne sag var hverken den højtærede justitsminister eller justitsministeriets embedsmænd blevet mindre, hvis de havde sagt: vi kan godt

se, at den ordning, vi har, ikke kan holde. Det lå jo også i de ord, som den højtærede justitsminister fremkom med før.

Går vi så over til den sag, som forespørgslen centralt søger frem til, nemlig lån og befordringsgodtgørelse til tjenestemænd i justitsministeriet, skete der jo dette, at revisionsdepartementet pludselig — ikke pludselig, men altså åbenbart efter aftale — forlangte politikassen fra Københavns politi ind til revision. Denne politikasse havde modtaget tilskud ude fra de øvrige politikasser — det et rent teknisk og praktisk arrangement. Så finder revisionsdepartementet, at der her er nogle forhold, som i hvert fald efter revisionsdepartementets opfattelse ikke kan stå for en nærmere kritik og efter dansk forvaltnings principper ikke uden videre kan godkendes. Det er jo sandheden om denne sag, og det er jo noget, den højtærede justitsminister burde anerkende.

Hvad er det så, der er sket? Den højtærede justitsminister har nævnt det. Der er for det første sket det, at højere tjenestemænd har modtaget lån til køb af automobiler til tjenestebrug, og for det andet er der sket dette, at Københavns politikasse har udbetalt befordringsgodtgørelse til justitsministeriets departementschef. Jeg vil heroverfor sige, at hvis ikke revisionsdepartementet og statsrevisorerne havde gjort opmærksom på disse forhold, havde de ikke opfyldt deres pligt, for vi er jo nogle, ja, mange, der har den opfattelse, at dette forhold er uheldigt; man kan nu engang ikke være både den bevilgende myndighed og den kritiserende myndighed, det lader sig ikke gøre; men det er jo det, der er sket her.

Jeg skal ikke udtale mig om departementschefens befordringsgodtgørelse o. s. v. Jeg har altid haft det synspunkt, som vi har haft inden for kommunerne, at det er rigtigt, som det foregår dér, at alle rejser og spisninger betales efter regning. Det er meget billigere; men det er der jo ingen der vil høre i dette høje ting, det er en sag for sig; men det er alligevel billigere. Jeg vil altså ikke diskutere spørgsmålet om befordringsgodtgørelsen. Finansministeriet har erklæret, at det er i orden, og så er denne sag ikke længere, men man kan falde over, at en tjenestemand kan have 4 800 kr. i befordringsgodtgørelse og samtidig modtage